

KONCZ

A naményi KONCZ család

III. Ferdinánd Pozsonyban, 1649. május 18-án adott nemességet a családnak.
Kihirdettetett: Bereg vármegye, 1649. július 26-án Abaúj-Tornán.

Címerleírás: -

Magyarország Északkeleti részén található Szabolcs-Szatmár-Bereg megye, valamikor külön egységet alkotott. Ezek nemcsak földrajzilag különültek el egymástól, hanem az emberek mentalitása, vallása, élete is más volt.

A tiszaháti beregi nép mindig erősen kötődött környezetéhez. Igen ritka volt az inemm való elvándorlás, hiszen az itt élő emberek szerették és tisztelték azt a jó termőföldet, amivel a Tisza ajándékozta meg őket. A legtöbb területet a **Konc** család birtokolta Bereg megyében, ők ősi telepes családnak számítottak itt.

Ezen a tájon nem volt jellemző a tanyavilág kialakulása, inkább a kis falvak terjedtek el (Namény, Gergelyi, Ugornya, Jánd, stb.)

Az emberek többsége bérmunkában dolgozott.

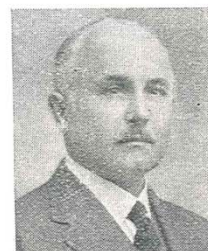
A kiváló természeti adottságok miatt a legfőbb megélhetési forrás a mezőgazdaság volt, de igen jelentős még az állattenyésztés.

A Koncz Család is gazdálkodással foglalkozott. Főbb épületeik az egykori Tisza mentén voltak.

Konc Julianna szüleit gyermekkorában elveszítette. Gyámjaul anyja testvérét Toldi Gergelyt nevezték ki. Testvére nem volt. Az unokatestvér, Vitéz Nemzetes Koncz Gergely támogatta ez elszegényedett Koncz Juliannát.

Apja Koncz Gergely. Apja testvérei: Koncz András és Koncz Mózes. A két testvér és családja később Borsodba költözött. További leszármazottaik nincsenek.

A család helyi vonatkozásai: Az endrődi Kovásznai család férfi ága egyenes leszármazottja a naményi KONCZ családnak.

Naményi-Konc István

Naményi Koncz István ezredes.
*1880. 1899 aug. 18-án a Ludovika Akadémia elvégzése után mint hadapródtiszthelyettes az 1. h. h. e.-hez osztották be Budapestre. 1900 nov. 1-én lett hadnagy. 1905-ben a királyhídi hadsereg-lövőiskolában kiképzőtiszt. 1905 nov. 1-én főhadnagy. 1909–10-ben végzi a központi lovaskolát. 1912 aug. 1-én a honvédelovassági felügyelőhöz nyer beosztást. 1913 nov. 1-én, századossá történt kinevezése mellett, áthelyezik a 4. h. h. e.-hez, ahol átveszi a 6. század parancsnokságát. 1914 aug. 1-én századával az orosz harctérre vonul. Részt vesz a galíciai, orosz-kelet-országi és kárpáti harcokban. 1915 márciusában megbetegszik. 1915 aug. 16-án saját kérelmére a 11. honvédelovashadosztályhoz vonul be, ahol a 9. h. h. e. I. félezredékének parancsnoka lesz. Részt vesz a 11. lovashadosztály 1916–17. és 18. évi dícsőséges bukovinai és román határmenti harcaiban, majd az 1918 júniusi nagy olasz offenzívában. A Piaven át a Montelló hegy elleni támadás alkalmával súlyosan megsebesül. 1918 őszén előbb Kaposvárra, majd Kecskemétre kap beosztást. 1918 nov. 1-én lett őrnagy. Kitüntetései: III. oszt. Vaskoronarend hdm. és kard., III. oszt. kat. érd. ker. hdm. és kard kétszer, ezüst és bronz kat. érd. é. a kék szalagján a kard., a dícsérő elismerés bronz érd. é. piros-fehér keskeny szeg. zöld szalagon, bronz kat. érd. é. piros szalagon, K. cs. k., Seb. é. 1 sávval, szalagján a H. r. jelvényvel, H. e. é., III. oszt. kat. szolg. jel., kat. jub. ker., 1912–13. m. ker. és Mária kezeszt.